

Med VulcanGrabbarna till Norge

Vår-resa med PållePe

5 maj

Så var det då äntligen dags igen. Tre knarrar riktade färden mot mötesplatsen utanför Hallstahammar med en djup koncentration i blicken och ett stort knippe av förväntningar bubblades inombords.

Tiden gick. Cigar fimpades. Bilarna susade förbi i hastig fart – Men ingen reseledare syntes till vid horisonten? Telefonkontakten etablerades? Kalsonger! – PållePe var iklädd endast kalsonger och satt hemma och fikade medan en viss grupp redan stod och stampade takten tillsammans i en besvärjelse till de undre treuddsbärande makterna!

Martin, med Svarta Faran hittade inte bromsarna vid passagen av nästa samlingsfika, utanför Arboga. Han nådde ner till pedalerna lagom vid Lillkyrka och fick på så sätt order att fortsätta mot Örebro, där ett tredje "rendezvous" skulle äga rum.

Under PållePe:s genomgång, höll Stockholmaren på att "fixa" till frontrutan. Han ville ha ett annat stuk med mindre turbulens runt hjälmen!

Som en dans på sommarängen förflyttade vi oss i tid och rum hastigt till "Nyängs Rasta," i utkanten av Grums, där resans gäng skulle kompletteras med ytterligare två man så att styrka slutligen skrevs till åtta ryttare. Gnesta, han som gillar Norgeresorna så in i Norden att det blir både två och ibland tre resor dit årligen samt en "färsking" till knutte från Falun, Bängen. (800 CL)

Så drog vi då vidare, hela oktetten. PållePe i täten, tätt följd av den lätt nervöse Bängen och den alltid så ivrige Frövi Janne tätt inpå. Därefter den andra Janne. Skuggades av bror sin' Staffan, som kämpar tappert för att hålla sin plats framför Anders som i sin tur är riktmärket några hundratal meter framför Svarta Faran från Stockholm. Martin hör inte, på grund av alla huvudskakningar luftströmmarna skapar runt hans hjälm; att "Klämmen" ligger och pinar sin båge med ett par pinnars lägre växel. Detta i väntan på att den önskade omkörningen skall ske någon gång (i ett önsketänkande) längre fram! Så, två mil före Årjäng, kom det första nervösa rycket. En svart HD flänger med hastiga vinkningar in jämsides med ledaren. Signalen skulle tolkas som bränslebrist! Cirka 8dl visade det sig finnas kvar efter den fyllningen. Japp, de skall vara marginaler – om inte annat är det bra att veta hur mycket soppa dom olika hojarna drar!

Raggarns brudar, som fick signalen från hans startmotorn förra året, låg inte på bron vid denna resa. Synd! Ty en vacker syn det var det då vi passerade den gamla bron i eftermiddagssolen den minnesvärda gången.

Sedan blev det Norge! Vi tyckte nog alla att luften var lite klarare, där på den andra sidan. Som genom ett trollslag far vi in i en annan värld. Det är nu det börjar – Äventyret! Vid första möjliga tillfälle stannade vi för att kolla in ett krigsminne över tio oerhört tappra män som med sina liv som insatts försvarade en viktig bro över Glomma älv. Befästningarna i naturen fanns fortfarande kvar. Delar av den ursprungliga bron, vid vars ena brofäste en minnessten var rest, var ett mäktigt tillfälle att fundera en stund vid. Martin hade fått dagens kultur och natur i ett enda trollslag tillgodosett.

In genom den första tunneln. Staffan syntes vara som i trans. De två storvuxna älgarna, längst med vägen norra slutning, sågs dock endast av ett par åkare. De andra, var fyllda av stundens tjusning. Ytterligare tunnlar följde. Oslo passerade vi söder om på någon mils avstånd uppför dom stora backarna med utsikt ut över den vackra fjorden. Genom byar och städer. Över bäckar, älvar, via skogar och runt berg. Färden och jakten mot den efterlängtrade kaffemuggen närmade sig sitt slut. Väl under taket på den utvalda macken kom ett par droppar regn. Men bara några stycken. Kaffet skvalpade i plåtmuggen för 99 spann. Korven som var omlindad med en fläsksvål gourménjöts i dom hungrigt tuggande munnarna. Mungiporna blänkte av fett så som kändisen Lars Orups typiska nyhetsflinande grin som en gång i tiden dagligen påtvingades oss i våra vardagsrum i tv soffan. Men gott var det och varmt var det åxå. Precis som förra gången, brände man sig på tungan vid den allra första slurken av kaffet. Man lär sig aldrig! Så är det bara.

"Mot solnedgången!" skrek PållePe och släppte upp kopplingen. Över älven och vidare i en labyrint av korsningar, broar under nybyggnad, stoppskyltar och rödlysen. Genom några vackra skogar innan älven och den sista bron för dagen äntrades. "Glaskyrkan" kastade som vanligt ett härligt glitter oss till mötes, innan vi svängde in till Vandrarhemmet i Kongsberg. Uppackning, en öl, dusch och rena kläder innan byn stormades inför kvällsmaten. En jazzbar med pizza. Tung öl och stora portioner. Klämman, klämde till med en extra pizza alldeles själv. Alltså, det den karlen' åt den kvällen var lika mycket som om han skulle ha beställt tre fullstora Italiensrikar hemma i Surahammar.

Jag kan påpeka, att jag vägrade att sova i överslafen denna natt/år (se förra årets resa). Staffan tuggade på en plastbit och på så vis slapp vi hans snarkande. Men Mats "Klämman" Karlsson, han pratade på han. Hela natten. Dom flesta hade fått nog av den varan redan tidigare under kvällen. Men bror min och jag, vi fick allt höra ett och annat äventyr till under natten när han låg och sov? De ni! Ca 50 mil.

6 maj

Solen sken. Några var tidigare än andra ner till matsalen denna morgon. En Continental härlig frukost var en fin överraskning för de mindre erfarna resenärerna. Men det hade varit en kallt natt. Is på rutorna och sadlarna var snövita av frost. Under hurrarop och med vinkade gäster från vandrarhemmets fönster i Kongsberg började den andra dagens resa mot den första bensinmack i Notodden. Kylan lockade, trots den bastanta frukosten, både till kaffe och korv som vanligt. Kolonnen drar vidare mot Heddal och den gamla fina stavkyrkan. Denna gång är dörrarna till det inre öppet och en vänlig, vacker dam ger oss "plankare" den guide turen vi missade förra gången. Måktigt, stort och helt underbart att trästockar äldre än tusen år har smekts av våra händer. Ja, det var nog en mycket konstig känsla som strömmade in i kroppen och fick våra tankar att i ljudfart resa genom tiden med fantasier om vad som utspelat sig inför dessa kvistögon från en svunnen tid? Märkligt på min ära!

Tiden gick visst fort där inne, när resten av sällskapet med stark undran frågade vart vi tog vägen? Vi far vidare på slingrande vägar mellan berg och dalar. Molnen bullar upp sig och blir tätare och tätare. Kyla ligger kvar uppe på höjderna och det var ett efterlängtat stopp vi tog halvvägs ner i serpentinen mot Flatdal. En rökpaus för vissa och en sträckning på benen samt påtagning av regnställ var förströelsen förutom den gudomliga utsikten för andra. Gnesta hade stannat en bit upp och fotat både oss och vyerna. Åsså var det det där med regnstället. Tänk er en brottartyp i skinnställ och med ett lånat regnställ i storlek mindre? Det var ett skådespel att se denna korvstoppsning. Allt slutade med att skinnstället åkte av för att regnskyddet skulle komma på plats. En tunnare jack drogs över för att få en viss värme under färden? Klämman, "den vandrande prinskorven" var född!

Vidare ner i dalen på härliga slingrande vägar. PållePe missade även denna gång Skidmuseet i Morgendal. (Vilken gång i ordningen vet jag ej). Men på kvällen lovade han att det skulle ske vid nästa passage? Farten var bitvis hög - kanske anledningen till missen av avfarten denna gång - men det var fin fina vägar. Dock med regntunga skyar i vårt följe. Vid det stora vägkorset i Höydalsmo togs en välbehövlig paus med flera burkar av läsk å godis. Kartor köptes. Diskussioner om eventuella färdvägar genomfördes. Visst taktiksnack om "hur att styra en båge" fanns också här och där. Vissa beundrade varandras hojar och det som inte sagts tidigare framfördes och bekräftande nickar på ett visst samtycke gjordes också.

"Mot Dalen!" vrålade återigen PållePe och startade hojen och svängde vänster och vidare in på den kurviga smala vägen. Härliga slingrande vägar. Emellertid lite gropiga och med i vissa fall dålig asfalt. Flera mil som ena stunden gav oss regndroppar för att i nästa flörta med en liten ljusstråle. Sedan kylan, som i ett hån att vi inte skulle vara allt för varma inombords. Martin och Gnesta ville fota, men jag tror att dom inte vågade lämna kön för att se oss andra försvinna i fjärran. PållePe hade bråttom - Varför? Fotoskräck?

Sedan kom dagens höjdargrej! Det var en alpliknande nerfart som här väntade oss. Fantastiskt härliga vägar i en serpentin jag inte sett maken av tidigare (en viss Örebroare har visst missat en sväng här tidigare och fick då hjälpas hem). En hållning av hojen till den yttersta delen av böjen för att sedan gina in och vika stålhåsten så mycket som möjligt var tekniken som gällde. Trots detta måste hela vägens bredd användas både in och ur svängarna. Tvåans och i svängarna var det ettans växel som gällde. Vi fick inte överhätta våra bromsar. Några hade det mycket svettigt och nedfarten kom att bli en följeslagare även under nattens trygga sömn.

Efter en kort rundtur bland några minnesvärda byggnader som förevisades oss om Pålles svunna tider, var en matpaus något vi alla längtade till. Fortfarande med ett lätt regn som följeslagare gasade vi upp i dom branta backarna på andra sidan Dalen. Lika brant uppför som det var på andra sidan utför gjorde det härligt att få gasa och växla våra hojar genom svängarna. Men efter mindre än fem minuter så hade vi kortat av hopen av maskiner med två. Fotografier i svängar och dalgångar var ett måste och flocken fick varligt vänta in konstnärerna vid några hus vid Holte bro.

Vägen blev smalare och smalare. Beläggningen blev även den med milen sämre. Många tankar for genom förvånande huvuden? Hur skulle det här sluta? Snart började snön bilda fina drivor efter sidorna. Kylan blev mer påtaglig. Kolonnen drogs ut i en nästan kilometerlång slinga. Några ville fota detta vackra som fjällen bjöd oss, men färdledaren hade för första gången fått lite panik i blicken och höll kanske högre fart än vad som borde varit att rekommendera på dessa vägar. Kilometrarna tickade på och milen lika så? Hade han inte tittat på kartan? Visste han inte hur långt det var? Visste han inte hur högt vägen låg? Snö eller is på vägen? Hur skulle detta sluta? Hövdingen gasade på! Han ville bort från hoten så fort som möjligt. Vände inte blicken bakåt en enda gång! Rädd för att snön skulle falla på oss. Vi andra satt som i trans och beundrade utsikten men tyckte kanske att färden gick lite väl fort. Dock helt ovetandes om ledarens skräck inför ett eventuellt snöfall? Vägarna slingrade sig vidare allt vitare och vitare ända upp på 830 meters höjd. Lätta snöflingor blandades med frisk vind i våra ansikten. Kanske begrep vi andra inte farligheten i den eventuella faran? Vi tyckte bara att det var vackert och härligt att fara fram i noll gradig temperatur och njuta av att fingrarna började bli stela. Sommarsemester och få frusna fingrar? Häftigt! Härligt!

Ännu en trevlig nerfart och ut på vägar som slingrade sig mysigt i dalgångar vidare in till Valle. Där var det mycket varmare än på fjället och glassar köptes på löpande band. Två fotografer var på efterkälken och FröviJanne vände åter ut mot vägkorset för att möta upp bromsarna! "Utsikter som dessa, är något som värmer ända in i hjärtat!" var det någon som sa när två blomsterbiträden "vickade" förbi oss när vi satt vid fikabordet och spanade ut över byns lilla torg. Den ena kunde utan vidare vara en kandidat i någon av världens Misstävlingar. Uj, uj!

Färden gick vidare på ibland kända vägavsnitt som mysigt slingrar sig bland vatten. Blått och grönt i en salig blandning samt en väg som bara blev härligare och härligare bjöd oss till dans denna eftermiddag. Till slut stod inte Klämman ut längre! Han gav full gas och försvann som en rem i fjärran. Som genom ett under klarar han "snuten" som just höll på att kliva ur WV-bussen när han for förbi. Och när vår tur närmade sig var redan radarkikaren riktad mot oss! Vi hade dock i tid sett deras uppställning i böjarna vid sjövikens. Så det gick bra. Men Klämman hade tur han, får man lov att säga, när han for med sina två hundra knutar förbi bylingarna! Efter en middag och rundvandring bland lastbilar och tankning i Evje hittar vi stugorna i Björndalen. Vi bodde helt själva och fick två stora timmerstugor att härja runt i. Fint! Under denna kväll fick hela hopen av mc åkare en god inblick i alla målarackord som funnits i Stockholm.

Ca 30 mil.

7 maj

Återigen morgonfrost! Städning av stugor och en kontant dusör blev lagd på bordet enligt överenskommelse. Klämman vill åter gasa och försvinner innan vi andra startat våra maskiner. Han har intagit en fin plats i något dike för att fota oss andra. Vi bugar åt den artigheten. Men bara för att vi i stunden senare skall sakna honom på andra sidan stan? Telefoner går varma och vägen beskrivs och sim-sala-blim, är vi åter ett fullt gäng. Bara några hundra meter till och sedan är det Stockholmar'n's tur att stå vid sidan av vägen för att fota och vinka. Fina vägar för oss vidare söderut. Mycket gamla halvraserade hus och bodar blir följeslagare utefter vägen. Men inga Hydromackar. Alla tycks lysa med sin frånvaro. Ett kort rökstopp i Osedalen. Vi skådar en byfest på torgen men far snabbt vidare. Kaffe verkade vara en bristvara när vi äntligen fastnar i ett och annat varv i en främmande rondell. Korvkafe som vanligt!

Sedan i rasande fart mot färjan i Sandefjord. Vi blir först in bland hojarna. Det är bara det, att det återstår tre timmar innan avgång!

Som turister med glassar och fika på torget njuter vi under muntert musikspel och allmänna repetitioner inför Norges nationaldag av unga musikanter. Bängan letar efter en lastbilmössa, nu när han insett att 800 cc är i minsta laget. Han hittar något med Volvo på och det skall väl föreställa en med stort släp på förmodar jag, för han såg mycket stolt ut när han kom oss tillmötes med smäcken på sitt huvud. Vi sticker snabbt tillbaka så att Klämman missar sitt kaffe. Och allt detta för att mötas av ett "målarteam" som kladdar på vår båt innan antringen.

Sedan var vi där igen? Vissa käkar korv för 50 kronor och andra tar ett "sommarjulfbord" för endast 85 kronor. Trots denna utsökta buffé, fanns det tendenser till smitning? Vissa handlade åt dom där hemma i "taxen" (inte speciellt billigt tycker jag). Strömstad tog emot oss med öppna famnar och damen på hotellet var dess egen boss! Vissa föredrog tv på rummet med en "lille en" och andra föredrog stan med krogfotboll, varav en hittade en bekant vid ett av målen? Ca 30 mil.

8 maj

Morgontankning med tre försök att hitta ett frukostställe! Fulltankade och med solen i nyllet bjöd Dalsland på fina vägar. Regn och hagel i stormliknade byar. Typiskt åskväder alltså! Staffan får ett rent helvete när regnet vräker ner efter en hagelskur och han i panik river av sig sina "goggles" som immat igen. Det är här som färdledaren misstar sig på att det är bror min som följer honom alldeles nära i hasorna och upplever inget problem. Men det var FröviJanne som låg som en loska, tätt bakom, följande i hjulspåret medan Staffan pinar sig med sin närsynthet att följa sin framförvarandes baklyse in till döden. Ganska farligt och vi har pratat igenom detta och hur man bör handla som förare i en liknade situation. Lärrikt trots allt! Det blev Säfte som bjöd på en kopp kaffe (Jämför: Hasse å Tages revynummer, En spik i foten!) denna gång. Under rasten på McDonald klarnade vädret upp så att allt var regnställ heter for all världens väg.

"Mot väster!" dundrar åter igen chefen. Vi gasar på med lite högre fart nu. Bängan viker av mot Dalarna redan vid Karlstad. Vi övriga fortsätter i samma fart mot Väse med ett kort stopp och lite skitsnack. Gnesta tar som vanligt några småvägar sista biten hem och lämnar oss andra vid Kristinehamns utfart. Vid Karlskoga tvingas vi att ta en omväg, då en storbrand med giftiga gaser dränkt stadens centrum!

Vid ett fikastopp i Örebro lossar vi Frövi från sällskapet. Ut på motorvägen igen. Och då ni! Då händer något märkligt? Mannen som legat sist och släpat och ibland till och med bromsat: Tänder EBK:n! Han kör om oss och loggar farter som jag inte trodde dessa maskiner vara goda för! Vi har fortfarande inte fått ett svar om vad som hände och hur han tänkte? Han bara for ifrån oss och försvann i fjärran. Kanske att det blev nått med bränslesystemet. Jag vet inte och han har varit tyst som musen sedan dess? Sedan vid Sörstafors fortsätter Yak mot Stockholm på sin skenande custom medan vi andra fortsätter hem till respektive bo.

45 mil

Totalt ca 155 mil från Strömsholm

Tack alla för trevligt sällskap och tack PållePe för en trivsamt och bra ledning!Janne